

»Kje pa je fant?« je zaklical in se ozrl. »Konj pripravljen, voz pripravljen, njega pa še ne. Veš ti, Janez, kje je?«

V tem prisopiha Anže izza ogla, držeč v roki šop cvetic.

»Kje si pa bil? Kaj pa ti bo ta trava?« vpraša Treskar.

»Na materin grob jih bom vsadil,« odgovori Anže navdušeno.

Treskar se je obrnil na drugo stran. Ako bi ga bil kdo opazoval, bi bil videl, da je imel solze v očeh. Dobro srce je imel Treskar vseeno, čeprav je bil drugače hladnokrven in ga ni genila vsaka mehkoba.

Anže je sedel na voz poleg strica. »Srečno se vozita!« je še zaklicala Treskarica na pragu, in voz je oddrčal po beli cesti. (Konec prih.)

K voličem voziček!

Pri Veselovih je pa res veselo. Trije dečki: Videk, Štefek in Cenček so pridni, živi in veseli, zato sta jih vesela tudi oče in mati. Radi storé ti otroci, kar se jim veli; zato jim pa tudi starši radi napravijo kako veselje. Mali Cenček je večkrat pravil, kako lep par voličkov ima Tičarjev Tinček — in glejte: sv. Nikolaja jutro sta že stala dva volička v Čenčkovem reščetu, katero je bil »nastavil« Nikolaju. Toda čemu naj sta volička, še celo vprežena v jarem, če pa ni voza, da bi se kaj vozilo in prepeljavalo? Seveda so za ta nedostatek zvedeli tudi Veselov oče, in ni bilo drugače, da so se morali polotiti kolarstva. —

Akoravno niso bili izučeni kolar, je šlo delo vseeno urno izpod rok; sosebno, ker so imeli dva marljiva pomagачa, Štefka in Cenčka.

Komaj so izrekli: »Žago in sveder bomo najprej rabili,« že je bilo oboje pri rokah. Oče pa so iz drvarnice prinesli pripravno jeľovo debeľce in iz njega kar nažagali kolesca za novi voz in jim s svedrom napravili v sredi luknje, da bi se mogla natakniti na osi.

Zveste opazovalce so imeli, ko so mojstrili novi voziček. Vsi trije — Videk, Štefek in Cenček — kar trenili niso z očmi, tako verno so občudovali očetovo ročnost. Vendar, kadar so rekli: tega ali onega je treba, ie bilo pa tudi, kot bi trenil, na mestu.

Ni že več mnogo manjkalo do začetka šole, ko se je završeval v očetovih rokah novi voziček. Vidka je hudo imelo, da bi videl, kako bo prvič stekla nova proga; toda ni mu bilo usojeno, da bi bil dočakal ta slovesni trenotek. Vse si je že uredil za šolo in si obesil že torbico preko ramen, da bi kar skočil v šolo, ko bi le enkrat videl, kako se bo vozilo. Ves zaverovan v očetovo delo, bi bil gotovo zamudil šolo, da ga niso opomnili oče, češ, da je zadnji čas, da gre. No, in Videk je bil tako ubogljiv deček, da je slušal očeta ali mater na prvo besedo. Se je pa potem po šoli toliko brezskrbneje udeleževal mnogovrstne, lahke ali težavne, nevarne ali vesele vožnje. Od tega dneva se je namreč pri Veselovih vse le vozilo, nosili niso več.

»Cenček!« so zaklicali mati iz kuhinje v hišo, »prinesi mi užigalic!« Cenček je naložil užigalice na voz, pognal volička in pripeljal v kuhinjo materi užigalic. Tako jim je vozil polena iz drvarnice, sladkor, milo, kavo, sol iz bližnje prodajalne — da, некоč je hotel peljati celo krompir iz kuhinje v hišo za večerjo. Le s tem so ga pregovorili mati, da bi utegnil pes ali maček ovohati krompir na vozičku — in kdo naj ga je potem za psom ali mačkom, ki oduha in ovoha tudi vse druge nemarne stvari?

Tudi v hiši ni zmanjkalo vožnje od jutra do večera: vedno se je nakladalo in razkladalo, zaviralo in podkladalo pod kolesa. Zdaj je bilo treba potisniti, zdaj zopet opirati, da se ni zvrnilo pod pot; bilo je treba

počivati, krmiti in napajati, kadar sta bila volička trudna, lačna in žejna. Seveda na pašo je bilo tudi treba gnati ljubo živinico.

Skoro bi bili Veselova mati že siti večne vožnje, ko bi ne bili veseli radi svojih otročičev in bi ne bili vedeli, da je bolj varno vozariti v gorki sobi, kot se pa dričati in sankati v mrazu in snegu. Kako lahko bi se kdo prehladil, se na sankah prevrnil, si zlomil nogo ali kaj drugega? Ali se pa celo pri dričanju s sankami zaletel v kako drevo in se celo pobil do smrti? V sobi pa vseh teh nevarnosti ni, in zato so Veselova mati iz ljubezni do otročičev radi potrpeži z domačo vozarijo.

No, pa saj je bilo te vozarije tudi konec ob svojem času.

Konec je pa prišel tako-le: Veselov oče reko nekoč Cenčku: »Cenček, pojdi mi po tobaka k Oreharju!« — in Cenček je šel. Seveda s svojo uprego kot po navadi. S težavo, kot vozniki svoje blago, naloži tudi Cenček pri Oreharjevih zavoj tobaka in požene proti domu. Toda nesreča tudi ta dan ni počivala. Na voglu Oreharjeve hiše se je stekala s strehe voda od skopnelega snega in je napravila precejšnjo lužo. Prav ob zidu je moral speljavati Cenček, da bi prišel kakó s svojim suhim vozom mimo. Res je silil in silil k zidu toliko časa, da se mu je prevrnil voz in se mu tobak skotalil v vodo.

Hitro pograbi Cenček tobak, voz in volička in prinese vse skupaj domov.

No, oče so stresli že prej zadnji prah iz mehurja v pipo in ga spustili v dimu in so zdaj komaj čakali, da zabašejo nanovo svojo pipico. Ko pa posežejo po zavoju in začutijo, da je moker, odmajejo z glavo in rečejo nevoljno: »Ej, ej, kaj pa si počel s tobakom?«

Cenček še nikdar ni doživel, da bi bili oče nevoljni radi njega. Zato je bil zdaj ves potr, nič ni mogel odgovoriti. Za odgovor sta prišli le dve debeli solzi iz oči in sta lezli počasi, ena po nosu, ena po licu. Oče so videli moker voz v Čenčkovem naročju in so takoj uganili, kaj je bilo ob vogalu Oreharjeve hiše. Niso mu sicer več ničesar rekli, ker so poznali njegovo dobro srce.

Tudi one mehke besede so bile Cenčku prehude. Nič več ni imel veselja z vozom in vožnjo. Kar zapeljal je vso uprego v kot in se je ni dotaknil poslej. Preveč ga je spominjala, da je radi nje razžalil očeta. — Da, spravil je tisto uprego celo iz hiše. Zamenjal jo je z Oreharjevim Tončkom za trobento. Ta pa je obdržal volička in spodnji del voza zase; gornji del je pa odstopil svoji sestrici Anici. Namesto koles so napravili Oreharjev oče tečaje, drugo pa pisano pobarvali — in tako so napravili svoje Anice »Anici« prelepo zibelko.

F. G.

